

Arrest

nr. 249 497 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2019.

1.2. Op 3 december 2019 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 24 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. **F. S. R. A.**, eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U groeide op in Mejicanos waar u met uw partner, vader en grootmoeder woonde. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

Uw problemen begonnen op 6 oktober 2018 toen u met uw familie de verjaardag van uw jongste broer ging vieren. U was met uw familie in het huis van uw moeder in San Salvador toen er twee gewapende bendeleden van bende 18 aanbelden. Ze zeiden dat ze over zaken wouden praten aangezien ze via Facebook hadden opgemerkt dat uw oudste broer C. A. een winkel had, genaamd Mi Ciel. De bendeleden informeerden uw broer dat hij vanaf dat moment 50 dollar afpersingsgeld – renta – per week moesten betalen. Uw broer weigerde dit te betalen en bijgevolg begonnen de bendeleden te dreigen dat ze iedereen aanwezig zouden vermoorden. Vervolgens kwamen ze nog twee maal langs bij uw broer in San Salvador, zijnde op 31 oktober en op 5 november. U was niet aanwezig bij deze incidenten gezien u bij uw vader woonde in Mejicanos. Uw broer legde tijdens deze incidenten een betalingstermijn vast met de bendeleden. Toen ze echter voor het einde van de termijn weer terug kwamen op het geld op te eisen, diende uw broer een klacht in en besloot hij het land te verlaten. Op 6 november 2011 deed hij aangifte bij de politie over de gebeurtenissen en diezelfde dag verliet hij El Salvador samen met zijn echtgenote die op dat moment zwanger was. Ze verkregen beiden de vluchtelingenstatus in België op 29 maart 2019.

Na het vertrek van uw oudste broer verhuisden uw moeder en uw jongere broer J. C. naar het huis van uw vader. U veranderde ook het traject dat u naar uw werk nam om te vermijden dat de bendeleden u zouden vinden. Uw moeder zette ondertussen de zaak van uw broer verder en leverde de producten op openbare plaatsen. Een tijdje ging alles goed en hadden jullie geen problemen meer tot op 11 januari 2019 iemand op de deur klopte van het huis van uw vader. Het waren opnieuw diezelfde twee bendeleden van bende 18 en ze vroegen naar uw oudste broer en zijn echtgenote. Uw moeder zei dat ze op reis waren, waarop één van de bendeleden zei dat dat een fout was en gezien ze de renta niet hadden betaald iedereen moest sterven. Ze vermeldde ook dat ze wisten dat uw moeder de werkzaamheden van de winkel had verdergezet. Uw vader bemiddelde met hen en betaalde de achterstallige renta van 250 dollar. De bendeleden zeiden dat jullie doordat de winkel nog actief was elke zaterdag 50 dollar renta moesten betalen. Vanaf dan betaalde u samen met uw familie wekelijks het gevraagde bedrag. Echter, op 9 maart 2019, verhoogden ze het bedrag plots naar 100 dollar. Uw vader werd kwaad, want jullie konden een dergelijk bedrag niet elke week betalen. Eén van de bendeleden werd toen gewelddadig en sloeg uw vader en uw partner die tussenbeide kwam tegen de grond. Ze richtten ook hun wapens op heel de familie. Ze dreigden dat ze, als de volgende zaterdag de 100 dollar niet zou worden betaald, iedereen gingen doden. Op 16 maart 2019, betaalden jullie de 100 dollar en uw partner had de dag voordien reeds tickets gekocht om naar België te vluchten. Jullie verlieten samen met uw moeder en uw jongste broer J. C. El Salvador op 20 maart 2019 en kwamen de volgende dag in België aan. Op 28 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; Belgische verblijfsvergunningen van uw broer C. A. en zijn echtgenote A. M. H. H.; krantenartikels over de situatie El Salvador; de klacht die uw broer C. A. indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u homoseksueel bent en een relatie hebt met S. B. J. E. (8817858) (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 03.12.2019 (verder CGVS), p. 4). Sinds 15 december 2017 woonde uw vriend in El Salvador bij u, uw vader en uw grootmoeder in (ibid.). U noch uw vriend J. halen echter in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming aan dat jullie wegens jullie seksuele geaardheid een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen (zie CGVS, p. 8-10 en 21; zie CGVS 1913937, p. 9-10 en 19). Jullie halen aan dat jullie, samen met uw ouders en broer, werden afgeperst en bedreigd door de bende 18 omdat uw broer een eigen zaak had, die daarna door uw moeder werd voortgezet (ibid.). Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie wegens jullie seksuele geaardheid werden afgeperst.

Vervolgens dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)).

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het geloofwaardig dat u en uw partner door de bende 18 werden bedreigd in het kader van de afpersing van uw broer, C. A., en uw ouders door deze bende. Echter, voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat bendes u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet politiek actief bent (zie CGVS, p. 7). U heeft, naast de problemen van afpersing en bedreigingen door bendeleden die het op een deel van het inkomen van uw broer en ouders hadden gemunt aangezien ze hadden gemerkt dat uw broer en nadien uw moeder een eigen zaak hadden, geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS, p. 8-10 en 20-21). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen zijn die er op zouden wijzen dat u wegens één van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersing door bendeleden en gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

U verklaart dat twee bendeleden van bende 18 op 6 oktober 2018 naar het huis van uw broer en moeder kwamen om geld te vragen doordat hij een zaak had (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 3.12.2019, p. 8). U woonde niet in dat huis (zie CGVS, p. 12), maar u was er op dat moment toevallig aanwezig voor het verjaardagsfeestje van uw jongere broer (ibid.). Uw broer weigerde toen de renta te betalen en de bendeleden uitten enkele bedreigingen aan het adres van iedereen aanwezig (ibid.). Echter dient er te worden opgemerkt dat u niet specifiek werd geviseerd en dat de bendeleden geenszins gevolg gaven aan hun bedreigingen. Vervolgens kwamen diezelfde bendeleden nog tweemaal langs bij uw broer C. A. voor de inning van de renta (zie CGVS, p. 8-9). U noch uw partner waren aanwezig bij deze incidenten aangezien u bij uw vader in Mejicanos woonde (zie CGVS, p. 14). Er werden ten aanzien van u noch van uw partner persoonlijke bedreigingen geuit aangezien de bendeleden enkel uw familieleden die aanwezig waren bedreigden. Tevens dient te worden opgemerkt dat de bendeleden niet aan u vroegen om renta te betalen, maar aan uw broer gezien de zaak van hem was (zie CGVS, p. 8).

Na de vlucht van uw broer had jullie familie enkele maanden geen problemen meer met de bendes. Uw moeder kwam met uw jongere broer bij u, uw vriend, uw vader en uw grootmoeder inwonen en zette de zaak van uw broer C. A. verder, zonder de renta te betalen. Op 11 januari kwamen de bendeleden echter naar het huis van uw vader (zie CGVS, p. 9). De bendeleden vroegen aan uw moeder waar uw broer C. en zijn vrouw waren en zeiden dat ze erachter waren gekomen dat uw moeder zijn zaak hadden overgenomen (ibid.). Ze eisten dat er opnieuw wekelijks 50 dollar renta zou worden betaald en dat de achterstallige betalingen van de voorbije maanden werden ingelost (zie CGVS, p. 10 en 16). Uw vader betaalde 250 dollar aan achterstallige betalingen en daarna legden jullie gedurende drie maand als familie geld samen zodat jullie het geëiste geld konden betalen (zie CGVS, p. 10 en 17). Op 9 maart kwamen de bendeleden opnieuw naar het huis van uw vader om te melden dat de wekelijkse betaling naar 100 dollar zou worden opgetrokken. Uw vader ging hier niet mee akkoord, waarna uw vader en uw partner, die tussenbeide kwam, werden geslagen (zie CGVS, p. 10). Ze dreigden ermee iedereen te doden als het geld niet zou worden betaald (ibid.). Op 16 maart werd de 100 dollar betaald en op 20 maart vertrok u samen met uw moeder en partner naar België (zie CGVS, p. 8 en 10).

Uit bovenstaande blijkt dat jullie niet persoonlijk werden bedreigd of afgeperst door de bende 18. De bende viseerde eerst uw broer C. A., omdat hij een zaak had die op facebook actief was, en vervolgens uw moeder, omdat zij de zaak van uw broer had overgenomen. U noch uw partner hadden iets met deze zaak te maken (zie CGVS, p. 11 en zie CGVS 1913937, p. 12). U en uw partner werden enkel bedreigd omdat jullie toevallig aanwezigen waren toen de bende renta kwam eisen van uw broer en uw ouders. Uw partner werd enkel geslagen door de bendes omdat hij tussenbeide kwam toen uw vader in een schermutseling terecht kwam met de bende.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van u en uw partner dat de gevolgen van de afpersing op de levensomstandigheden van u, uw partner en de rest van de familie beperkt waren. Zowel uw partner als u werkten (zie CGVS, p. 4 en 6; CGVS 1913937, p. 5-6). U verdiende maandelijks 400 à 500 dollar en uw partner verdiende ook 500 dollar per maand (CGVS, p. 5 en CGVS 1913937, p. 6). U en uw vriend betaalden maandelijks 100 dollar aan uw vader voor kost en inwoon (zie CGVS, p. 17). Daarbovenop betaalde u 10 à 20 dollar voor de renta (zie CGVS, p. 17). Jullie kochten, als gevolg van de betalingen voor renta, af en toe wat minder kledij en voeding, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat deze betalingen ernstige gevolgen hadden voor de socio-economische situatie van u en uw familie (zie CGVS, p.17). Bovendien stelt u dat u door de betaling van deze renta in leven konden blijven (ibid.). Toen de bendeleden op 9 maart vervolgens het bedrag verhoogden naar 100 dollar, konden jullie dit ook nog steeds betalen jullie deze som op 16 maart (zie CGVS, p. 10 en 18). Voor deze betaling kon uw partner op 15 maart 4500 dollar betalen om de reis voor de familie naar het buitenland te bekostigen (zie CGVS 1913937, p. 8). Bovendien werkten uw moeder, uw partner en u waardoor jullie geen problemen hadden om huur of andere kosten te betalen. Uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden gesteld dat u op basis van de afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw vader die zich nog steeds in El Salvador bevindt na zijn verhuis naar een andere wijk geen renta meer heeft betaald en ook geen problemen meer heeft gehad met de bendes, waardoor wordt geconcludeerd dat de problemen die uw familie met de bende 18 had, van lokale aard zijn (zie CGVS, p. 10 en 9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De krantenartikelen die u voorlegt, gaan over de algemene situatie in El Salvador en in uw regio en hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het bewijs van de klacht die uw broer indiende, toont enkel aan dat de bendelden renta vroegen en meermaals bij hem langskwamen, hetgeen in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staat. Uit dit document blijkt echter niet dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor wat betreft uw verwijzing naar uw broer C. A. en uw schoonzus A. M., die op 29 maart 2019 de vluchtelingenstatus werden toegekend, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing t.a.v. **S. B. J. E.**, tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in Ilopango in het departement San Salvador. U groeide op in San Martin en ging op 15 december 2017 samenwonen met uw partner, zijn vader en zijn grootmoeder in Mejicanos, waar u woonde tot aan uw vertrek. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

Op 6 oktober 2018 werd uw schoonfamilie benaderd door twee bendeleden met de eis om wekelijks renta te betalen, aangezien uw oudste schoonbroer C. A. een zaak had. Hij weigerde dit te betalen en bijgevolg begonnen de bendeleden te dreigen dat ze iedereen aanwezig zouden vermoorden. U was op dat moment op bezoek bij uw grootmoeder aangezien ze ernstig ziek was. Vervolgens kwamen ze nog twee maal langs bij uw schoonbroer in San Salvador, zijnde op 31 oktober en op 5 november. U was niet aanwezig bij deze incidenten gezien u bij uw schoonvader woonde in Mejicanos. Uw schoonbroer legde tijdens deze incidenten een betalingstermijn vast met de bendeleden. Toen ze echter voor het einde van de termijn weer terug kwamen op het geld op te eisen, diende hij een klacht in en besloot hij het land te verlaten. Op 6 november 2011 deed C. A. aangifte bij de politie over de gebeurtenissen en diezelfde dag verliet hij El Salvador samen met zijn echtgenote die op dat moment zwanger was. Ze verkregen beiden de vluchtelingenstatus in België op 29 maart 2019.

Uw schoonmoeder en andere schoonbroer verhuisden ondertussen naar het huis waar u woonde om aan de bendeleden en de betaling van renta te ontkomen. U en uw partner veranderden ook jullie traject naar het werk om geen risico te lopen. Uw schoonmoeder zette ondertussen de zaak van uw schoonbroer verder en leverde de producten op openbare plaatsen. Een tijdje ging alles goed en hadden jullie geen problemen meer tot op 11 januari 2019 iemand op de deur klopte van het huis waar u woonde. Het waren opnieuw dezelfde bendeleden en ze vroegen naar uw oudste schoonbroer en zijn echtgenote. Uw schoonmoeder zei dat ze op reis waren, waarop één van de bendeleden zei dat dat een fout was en daar ze de renta niet hadden betaald iedereen moest sterven. Ze vermeldde ook dat ze wisten dat uw schoonmoeder de werkzaamheden van de winkel had verdergezet. Uw schoonvader bemiddelde met hen en betaalde de achterstallige renta van 250 dollar. De bendeleden zeiden dat jullie doordat de winkel nog actief was elke zaterdag 50 dollar renta moesten betalen. Vanaf dan betaalde u samen met uw schoonfamilie wekelijks het gevraagde bedrag. Echter, op 09 maart 2019, verhoogden ze het bedrag plots naar 100 dollar. Uw schoonvader werd kwaad, want jullie konden dat bedrag niet elke week betalen. Eén van de bendeleden werd toen gewelddadig en sloeg uw schoonvader tegen de grond. U kwam tussenbeide en kreeg ook een slag waardoor u op de grond viel. Ze richtten ook hun wapens op heel de familie. Ze dreigden dat als de volgende zaterdag de 100 dollar niet zou worden betaald, ze iedereen gingen doden. De volgende zaterdag, 16 maart 2019, betaalden jullie het bedrag en u kocht de dag ervoor tickets om naar België te vluchten. U verliet samen met uw partner, uw schoonmoeder en uw jongste schoonbroer J. C. El Salvador op 20 maart 2019 en kwamen de volgende dag in België aan. Uw schoonvader verhuisde met zijn moeder naar een nieuwe woning in een andere wijk in El Salvador. Op 28 maart 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer; uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner R. A. F. S. (1913936) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

(...) (idem beslissing R. A. F. S.)

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen immers enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor wat betreft uw verwijzing naar uw schoonbroer C. A. en uw schoonzus A. M., die op 29 maart 2019 de vluchtelingenstatus werden toegekend, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een

gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers stellen voorafgaand dat er een kleine materiële fout in het feitenrelaas van het CGVS zit, aangezien de broer van verzoeker F.S., C. A., een aangifte bij de politie heeft ingediend op 6 november 2018 en niet op 6 november 2011.

2.2. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna *EVRM*).

Verzoekers beargumenteren eerst dat hun asielrelaas een verband houdt met de Conventie van Genève. Ze halen aan ernstige vervolgingen te hebben ondergaan in hun land van herkomst, die plaatsvonden in de context van de slechte veiligheidssituatie daar. Zij hebben een gegronde vrees voor vervolging omwille van het feit dat zij door de bende 18 zijn afgeperst en met de dood bedreigd. Deze vervolgingen en vrees voor vervolgingen hebben wel een band met de Vluchtelingenconventie, aangezien ze gebaseerd zijn op politieke redenen in de brede zin. Verzoekers hebben immers geweigerd om op de eis van de bende betreffende verder afpersingsgeld in te gaan. Het CGVS betwist niet dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben, en dus als effectieve overheden beschouwd worden. Verzoekers citeren artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en onderstrepen paragraaf 4, punt d), laatste onderdeel en e): *d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: (...) - de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder gender identiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd; e) "het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoekers zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."* Ze citeren pagina's 28 tot en met 30 uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 om aan te tonen dat verzet tegen de bendes in El Salvador kan beschouwd worden als een (toegeschreven) politieke opinie en dat de weigering om afpersingsgeld te betalen tot zware vergelding van de bende leidt, waardoor deze personen de vluchtelingenstatus moeten verkrijgen. Verzoekers wijzen erop dat het CGVS tot een paar maanden voor de opstelling van het verzoekschrift herhaaldelijk aan Salvadoranen de vluchtelingenstatus toekende, en dit voor problemen die zij aanhaalden in verband met afpersing. De situatie in El Salvador is ondertussen nog erger geworden, en het is dus onbegrijpelijk dat het CGVS plots van mening verandert. Verzoekers concluderen dat hun problemen binnen de criteria van de Conventie van Genève vallen.

Vervolgens gaan verzoekers in op de hoge onveiligheid en afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador. Ze verwijzen naar pagina's 6 en 7 van de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 met betrekking tot het feit dat in april 2018 de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie en dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste landen ter wereld, wegens het geweld uitgevoerd door de bendes en de overheden. Verzoekers citeren uit een artikel van "*National Geographic*" en een rapport van "*Human Rights Watch*" betreffende de hoge moordcijfers in El Salvador en het geweld gepleegd door bendes. Betreffende het gebrek aan bescherming door de overheid voeren verzoekers aan dat er een exodus van de Salvadoraanse politie uit het land aan de gang is, en dat politieleiden zelfs niet meer naar

hun eigen familie op verlof mogen en verwijzen ze naar een artikel uit de "Washington Post" van 3 maart 2019 om dit te staven. MS 13 perst jaarlijks hoge bedragen af en de weigering of onmogelijkheid om dit te betalen leidt tot de moord op de slachtoffers. Verzoekers citeren pagina 31 van de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 om dit te staven. In ditzelfde document stelde de UNHCR een lijst op van mensen met een risicoprofiel die mogelijks bescherming nodig hebben, en mensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie zijn in de tweede categorie van mensen die volgens de UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Verzoekers hebben door angst geen klacht ingediend tegen de bendeleden die hen aanvielen.

Verzoekers stellen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd kunnen worden door bendes, en zeker indien ze voor hun vertrek problemen hadden met bendes. Ze verwijzen in verband hiermee opnieuw naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" en eveneens naar de COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants", van 12/07/2019. In geval van terugkeer naar El Salvador, zouden verzoekers dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Volgens verzoekers worden in Spanje "sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch erkent als vluchtelingen door de Audiencia Nacional, omdat erkent wordt dat wegens de situatie van wijdverbreid geweld, de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)". Verzoekers halen aan dat de "speciale rapporteur voor buitengerechterlijke executies ook in een rapport van 2018 het systematisch gebruik van buitensporig geweld en buitensporige executies door de veiligheidstroepen [heeft] aangekaart (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)" en stellen dat alle "bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht (zie COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)".

Verder menen verzoekers dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Indien de Raad verzoekers hierin volgt, dient er rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit dit artikel niet op daadkrachtige wijze tegen en evenmin toont verweerder aan dat verzoekers, in geval van terugkeer naar El Salvador, geen risico lopen het slachtoffer te worden van zulke bedreigingen en vervolgingen. Verzoekers citeren uit arresten 71 610 en 29 226 van de Raad betreffende het voordeel van de twijfel en stellen: "Verzoekers menen, op basis van hun verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Hun verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst. Bovendien menen we dat het CGVS haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd."

Vervolgens stellen verzoekers dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stellen zij "De CGVS herkent ook dat de situatie in El Salvador zeer precair is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is" (beslissing p2). We menen, gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador." Verzoekers halen aan dat zij bij terugkeer uit het buitenland over een bijzonder kwetsbaar profiel beschikken en geïsoleerd zouden worden door de criminele bende. Zij menen te voldoen aan alle voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest").

Verzoekers herhalen dat hun problemen een verband vertonen met de Conventie van Genève. Betreffende de ernst van de bedreigingen tegen verzoekers, die volgens hen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, en het feit dat het CGVS stelt dat er geen persoonlijke bedreigingen tegen verzoekers waren, voeren zij aan: "elk aanwezige lid van de familie door de bende

leden bedreigd, zowel tijdens het bezoek van de bende in het huis waar de moeder van verzoeker dhr F. S. woonde, als tijdens het bezoek van de bende aan het huis van de vader van verzoeker (waar zijn moeder toevlucht gezocht heeft nadat ze thuis opnieuw bedreigd werd). Elke aanwezige lid van de familie werd dus bedreigd. Trouwens, werd verzoeker dhr S. B. rechtstreeks bedreigd, en een wapen werd tegen hem gehouden toen hij probeerde om zich tussen de bendelid die de vader van verzoeker F. S. aangevallen had en de vader te zetten. Hij werd trouwens geslagen en naar de grond gegooid door de bende lid (CGVS S. B. p. 10, en CGVS F. S. p. 10). De bende leden hebben zelfs hun wapen op d grootmoeder van verzoeker F. S. gericht (CGVS F. S. p. 10). Hoewel verzoekers dit duidelijk uitgelegd hebben, maakt de CGVS geen gewag ervan. We merken echter op dat, hoewel verzoekers wel persoonlijk bedreigd werden, omdat ze aanwezig waren tijdens de bezoeken van de bende leden, de bendeleden van mensen die ze niet meer vinden kunnen bijna systematisch diens familie leden van opsporen en afpersen. De bendeleden hebben veel contacten in de verschillende buurten, en ook binnen de politie. Ze hebben ook de moeder van verzoeker F. S. terug gevonden, hoewel ze van buurt verhuisd is (uit veilig overwegingen na het bezoek van de bende leden bij haar thuis).” Aangaande de volgens het CGVS beperkte gevolgen van de afpersing op de levensomstandigheden van verzoekers, verwijzen verzoekers naar de aangehaalde landeninformatie, die aantoon dat het afpersingsgeld vaak verhoogd wordt, en dat mensen die niet meer kunnen betalen gedood worden, en dat “ze geen keuze hadden om verder te betalen (CGVS F. S. p. 10 en 18), omdat indien ze stopten, de bende leden hen vermoorden zou. Zelfs indien het betalen een groot impact gehad zou hebben op hen, zouden ze niet stoppen hebben kunnen met het betalen, door gevaar voor hun leven. Trouwens werd de renta tot aan hun vertrek alleen een keer verhoogd, terwijl de bende leden ze vaak herhaaldelijk verhogen. Wanneer de CGVS meent dat dhr S. B. de vliegtickets voor de familie heeft regelen kunnen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zo zijn hele besparingen gebruikt heeft, een absoluut geen meer financiële middelen heeft.” Verzoekers citeren vervolgens uit landeninformatie aangaande de gevolgen van het betalen van renta op Salvadoranen met een handelszaak, en de gewelddadige consequenties van het weigeren om renta te betalen. Renta gewoon blijven betalen om problemen met de bende te vermijden is dus niet mogelijk, maar niet betalen houdt in dat verzoekers gedood zouden worden.

Verzoekers citeren pagina's 26 en 27 van de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” om te staven dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en halen aan dat de vader van F. S. ondergedoken is in een andere buurt wegens het gevaar om gevonden te worden door de bende.

Verzoekers concluderen: “Verzoekers menen dat het ten gevolge onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.”

Verzoekers vragen in hoofddorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterste ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek over de vervolgingen tegen mensen die weigeren om afpersingsgeld aan de bendes te betalen en over terugkeerders uit het buitenland.

2.3. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing eerste verzoeker;
2. Bestreden beslissing tweede verzoeker;
3. Bewijs pro deo eerste verzoeker;
4. Bewijs pro deo tweede verzoeker;
5. National Geographic, “Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”, March 2019, <https://www.nationalgeographic.com/magazine/2019/03/el-salvador-violencepoverty-united-states-policy-migrants/> 4;
6. Human Rights Watch, World Report 2019. El Salvador, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;

7. The Washington Post, *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"*, 03/03/2019, [https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-topolice-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-thecountry/](https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-topolice-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-thecountry/2019/03/03/e897dbaa-2287-11-e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html) 2019/03/03/e897dbaa-2287-11 e9-b5b4-1 d18dfb7b084_story.html;
8. UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 december 2020 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: COI Focus *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 12 oktober 2020.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *"Kwalificatierichtlijn"*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de

wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekers leggen bij de indiening van hun verzoek om internationale bescherming hun originele paspoort en identiteitskaart voor waaruit blijkt dat zij de Salvadoraanse nationaliteit bezitten, wat niet betwist wordt door verwerende partij.

5.2. De Raad stelt met verzoekers vast dat C.A., de broer van eerste verzoeker die werd afgeperst door de bendeleden, in België de vluchtelingenstatus heeft verkregen. De Raad benadrukt dat de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

In het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* oordeelde het Hof van Justitie dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegene die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In casu stelt de Raad vast dat eerste verzoekers broer C.A. omwille van de bedreigingen door de bende 18 op 6 oktober 2018 die verband hielden met zijn bedrijfje Mi Ciel, waar ook verzoekers en hun andere familieleden bij aanwezig waren, El Salvador verlaten heeft. Het administratief dossier bevat geen stukken met betrekking tot het dossier van eerste verzoekers' broer C.A.. Evenwel verklaart verwerende partij ter terechtzitting dat C.A. en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus destijds vooral werden toegekend omwille van de toenmalige analyse van verwerende partij dat El Salvadoranen omwille van een verblijf in het buitenland een risico op vervolging liepen en dat het beleid van de commissaris-generaal op dat vlak ondertussen is gewijzigd. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier verder geen stukken bevat met betrekking tot het dossier van C.A. en de redenen waarom verwerende partij de

vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de broer van eerste verzoeker. Het is evenwel duidelijk dat ook volgens de recentste *COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020* (hierna *COI Focus Retour*) met betrekking tot de terugkeer de vraag of het verblijf in het buitenland een verhoogd risico creëert om door de bendes gevisieerd te worden een complex gegeven is dat afhangt van een veelheid van factoren, waaronder het gegeven dat de betrokkene El Salvador verlaten heeft omwille van problemen met een bende (zie *COI Focus Retour*, p. 11 en 17). Verder wordt in de bestreden beslissingen niet betwist dat de broer en ouders van eerste verzoeker werden afgeperst door de bende 18 en dat verzoekers in het kader van deze afpersing met de door bedreigd werden. Deze elementen moeten dan ook mee afgewogen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming teneinde te bepalen of verzoekers wegens hun familieband met die bedreigde persoon, zelf worden bedreigd met vervolging of ernstige schade in het licht van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

5.3. In de bestreden beslissingen wordt enerzijds gesteld dat verzoekers niet persoonlijk gevisieerd werden door de bendeleden; dat verzoekers slechts aanwezig waren bij de eerste bedreiging aan het adres van eerste verzoekers broer maar niet bij de twee andere gelegenheden waar C.A. bedreigd werd. Verder wordt gesteld dat ook bij de afpersingen van eerste verzoekers' ouders verzoekers niet persoonlijk werden bedreigd of afgeperst door de bende 18 maar dat zij toevallig aanwezig waren toen de bendeleden renta kwamen eisen op 11 januari en 9 maart 2019.

Wat betreft de afpersing en bedreigingen van eerste verzoekers broer C.A. tot aan diens vertrek in november 2018 stelt de Raad vast dat verzoekers hierover uitgebreide, gedetailleerde, consistente en coherente verklaringen afleggen, wat overigens ter terechtzitting bevestigd wordt door verwerende partij die stelt dat hun verklaringen en die van eerste verzoekers moeder over de gebeurtenissen tot het vertrek van haar zoon C.A. volledig overeenstemmen met de verklaringen van C.A. afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder stemmen hun verklaringen ook overeen met beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat afpersing door bendes een wijdverspreid fenomeen is in El Salvador en dat personen die actief zijn zowel in de formele als informele handel een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van afpersing. Afpersing wordt omschreven als een belangrijke bron van inkomsten van de bendes en het gevraagde bedrag wordt ook vaak zonder voorafgaande waarschuwing verhoogd door de bendes (*UNHCR Eligibility Guidelines*, p. 31). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de Barrio 18 Révolutionnaires onder meer de wijk Mejicanos, waar eerste verzoekers oudste broer en moeder verbleven en waar de bedreigingen in oktober 2018 zich voordeden, controleert (*COI Focus Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 11). Voor zover in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de ondergane afpersing en bedreiging door de bendeleden op dat ogenblik niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden, stelt de Raad het volgende vast.

Vooreerst kan aangenomen worden dat dezelfde feiten, hoewel niet doorslaggevend volgens de toelichting ter terechtzitting door verwerende partij, minstens mee aan de basis lagen van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan laatstgenoemde. Vermits het om dezelfde feiten gaat, kan bij de beoordeling van verzoekers' nood aan internationale bescherming, gelet op het hoger vermelde arrest "*Ahmedbekova en Ahmedbekov*", bijgevolg geen abstractie worden gemaakt van de toekenning van een internationale beschermingsstatus, *in casu* de vluchtelingenstatus, aan de broer van eerste verzoeker.

Verder blijkt uit hun verklaringen dat de twee bendeleden bij de eerste bedreiging op 6 oktober 2018 hun wapens toonden om hun slachtoffers te intimideren; bij de tweede bedreiging op 31 oktober hun wapens trokken, gewelddadig werden en hun wapens op alle aanwezigen, waaronder eerste verzoeker en diens minderjarige broer, richtten onder het uiten van doodbedreigingen en bij de derde bedreiging op 5 november 2018 ze opnieuw eerste verzoekers moeder en oudste broer en de andere aanwezigen onder schot hielden (notities PO eerste verzoeker, p. 8-9). Verder zag de moeder van eerste verzoeker zich genooddaakt na de bedreiging op 5 november 2018 onmiddellijk te verhuizen naar haar ex-echtgenoot in een andere wijk om aan de bedreigingen te ontkomen.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekers broer C.A., als zaakvoerder van het bedrijfje in huishoudtoestellen en kleren, weliswaar het voornaamste en initiële doelwit was van de afpersing op dat ogenblik, maar dat, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, de doodsb bedreigingen met gebruik van hun wapens telkens gericht waren aan alle aanwezigen. Uit hun verklaringen blijkt dat tijdens het incident op 6 oktober 2018 enkel eerste verzoeker aanwezig was en dat tweede verzoeker toen bij zijn zieke grootmoeder was (notities PO eerste verzoeker, p. 11; notities PO tweede verzoeker, p. 9).

Voor zover de Raad de commissaris-generaal kan volgen waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat tweede verzoeker niet persoonlijk werd geïdendeerd door de benedeleden tijdens het incident op 6 oktober 2018, aangezien tweede verzoeker toen niet aanwezig was, kan de Raad deze conclusie niet bijtreden wat betreft eerste verzoeker. Het gegeven dat eerste verzoeker op dat ogenblik toevallig aanwezig was en dat de afpersing in eerste instantie te maken had met de zaak van zijn oudste broer, doet geen afbreuk aan het feit dat de doodsbereigingen werden geuit aan het adres van alle aanwezigen, inclusief eerste verzoeker, wat ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissingen. Gezien het feit dat dezelfde benedeleden beide verzoekers daarna nog tot tweemaal toe bedreigden in het huis van eerste verzoekers vader en zich daarbij opnieuw tot alle aanwezigen richtten en hun doodsbereigingen kracht bijzetten door het gebruik van een vuurwapen, kan worden aangenomen dat beide verzoekers wel degelijk persoonlijk geïdendeerd werden door de benedeleden, die er in geslaagd waren de moeder van eerste verzoeker te lokaliseren nadat zij na het vertrek van eerste verzoekers oudste broer uit El Salvador, onmiddellijk verhuisd was naar de woning van eerste verzoekers vader. Bovendien waren verzoekers telkens aanwezig toen de benedeleden op zaterdag het afpersingsgeld in de woning van eerste verzoekers vader kwamen ophalen (notities PO tweede verzoeker, p. 17) en werd tweede verzoeker door de benedeleden neergeslagen op 9 maart 2019 toen hij eerste verzoekers vader wilde beschermen toen deze door de benedeleden werd geslagen. Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissingen, dat beide verzoekers ook persoonlijk werden geïdendeerd door de benedeleden en dat zij, door het herhaaldelijk contact met de benedeleden, ook makkelijk herkend zouden worden door de benedeleden in geval van terugkeer. Verder stelt de Raad vast dat, hoewel het afpersingsgeld vanaf 11 januari 2019 werd betaald door eerste verzoekers vader, beide verzoekers financieel bijdroegen aan het afpersingsgeld en dus rechtstreeks de gevolgen ondervonden van de afpersingen en bedreigingen. In dit verband kan dan ook worden aangenomen dat alle aanwezige familieleden, inclusief beide verzoekers, het doelwit waren van de benedeleden.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op het feit dat de impact van de afpersing op de levensomstandigheden van verzoekers en hun familie beperkt bleef en zij door de afpersing niet in extreme armoede belandden; stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen verzoekers verklaringen met betrekking tot de bedreigingen en afpersing door de benedeleden in het kader van de afpersing van eerste verzoekers broer geloofwaardig achten en verder ook de afpersingen en bedreigingen nadat eerste verzoekers moeder verhuisd was naar het huis van eerste verzoekers vader en waar verzoekers ook verbleven, niet in twijfel trekken. Grondige analyse van verzoekers' verklaringen met betrekking tot de afpersing en bedreigingen vanaf 11 januari 2019, wijst uit dat hun verklaringen hierover eveneens voldoende gedetailleerd, consistent en coherent zijn en dat deze niet in tegenspraak zijn met de beschikbare landeninformatie over de modus operandi en afpersingspraktijken van de bendes in El Salvador.

Verzoekers' verklaringen over de afpersing en bedreigingen door de benedeleden worden door de Raad dan ook aangenomen.

Voor zover in de bestreden beslissingen nog wordt gesteld dat eerste verzoekers vader na diens verhuis naar een andere wijk geen problemen heeft gekend en hun problemen met bende 18 van lokale aard zijn, doet dit geen afbreuk aan het feit dat eerste verzoekers zowel in de wijk waar zijn moeder initieel verbleef als in de wijk waar eerste verzoekers vader verbleef het slachtoffer werd van afpersing en ermee gepaard gaande doodsbereigingen en dat tweede verzoeker hiervan het slachtoffer werd in de wijk waar eerste verzoekers vader verbleef. Uit het de enkele vaststelling dat eerste verzoekers vader geen problemen meer heeft, kan mede gezien hun geloofwaardig bevonden verklaringen met betrekking tot de afpersingen en bedreigingen na de verhuis van eerste verzoekers moeder naar het huis van zijn vader, bijgevolg niet zonder meer worden afgeleid dat de problemen van verzoekers familie met de bende enkel van lokale aard zouden zijn. Uit hun verklaringen blijkt immers dat ondanks de verhuis van eerste verzoekers moeder verhuis naar een andere wijk, zij verder werden bedreigd en afgeperst, zodat niet kan aangenomen worden dat de problemen van verzoekers van lokale aard zijn.

5.4. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de door verzoekers aangehaalde afpersing en de gevolgen ervan niet zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming uit af te lijden en wordt gewezen op het feit dat de impact van de afpersing op de levensomstandigheden van verzoekster en haar familie beperkt bleef, aangezien zij de gevraagde renta, ook toen die verhoogd werd, konden betalen.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden

gekwalficeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalficeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu wordt door de Raad aangenomen dat verzoekers gevisieerd werden door de bendeleden en dat de afpersing door de bendeleden zowel eind 2018 als in de eerste maanden van 2019 gepaard ging met doodsb bedreigingen aan het adres van verzoekers en hun familieleden en kracht werd bijgezet door het gebruik van vuurwapens.

Bij de beoordeling van verzoekers' vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade moet een inschatting moet worden gemaakt van de voorzienbare gevolgen van het niet betalen van het afpersingsgeld in geval van terugkeer. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zijn onderzoek beperkt tot de afpersing die in het verleden plaatsvond, waarvan hij stelt dat deze niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd en anderzijds stelt dat verzoekers niet in extreme armoede belandden, of bij terugkeer zullen belanden, als gevolg van de afpersing.

Hieruit kan niet blijken dat op een objectieve en toekomstgerichte wijze werd nagegaan worden of verzoekers, gelet op hun individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor onmenselijke behandeling of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen als gevolg van de afpersing en bedreigingen door de bende 18.

Er kan immers worden geargumenteed dat verzoekers de bende 18 hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing. De vraag is dan ook wat, gezien de doodsb bedreigingen die werden geuit; de actuele risico's zijn voor verzoekers en wat de mate van waarschijnlijkheid is dat de eerder geuite doodsb bedreigingen ook zullen worden uitgevoerd of dat zij anderszins zullen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer.

De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vragen geen duidelijk antwoord biedt. In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet betalen of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR "*Guidelines*" vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden gezien als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke

omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak wordt verhoogd zonder waarschuwing, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31). Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR "*Guidelines*" evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR "*Guidelines*" stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling). De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van renta bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de "*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18). Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien.

Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de “*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*”, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van “*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*” vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

De voorliggende informatie blijft echter zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat een nader onderzoek zich opdringt maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekers niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 februari 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET